

ZAMANDAN KAÇAN AYRILIK

Ceylin Erbak Aytakin

© KARAKARGA YAYINLARI 352

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

ZAMANDAN KAÇAN AYRILIK

Ceylin Erbak Aytekin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Figen Şakacı

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Haziran 2021

ISBN: 978-625-7217-69-9

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com
 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)
 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İçindekiler

MARTİ ŞEKİP	9
DUVARLARIN İSİSİ	19
AYRILIK MONOLOĞU	35
ZAMANIN SONU NEREDE?.....	51
REYHAN	65
GÜNLÜKLERE SIKIŐMIŐ TUHAF BİR HAYAT	77
GEL, BERABER OLSUN.....	97
YENİ AİLE	113
AİDİYETSİZ BİR SES.....	127
AYAZDA KALMIŞ BİR AŐK.....	137
PUF BÖREĞİ HATIRASI	149
PORTAKAL REĞELİ.....	167

*Canım anneannem Miyase ve biricik dedem Ali'ye...
Köklerimi hatırlattıkları, sevginin sonsuz hâlini yaşattıkları
ve bana her zaman yürekten inandıkları için...*

MARTI ŞEKİP

Ölüm eski bir Őeydir ama her insana yeni görünür.

Ivan Turgenyev

Ő ekip ben. Sadece Şekip. Aslında bir ismim yoktu bundan kısa zaman öncesine kadar. Ne zaman evdekiler beni görünce böyle seslenmeye başladılar, o gün bugündür adım Şekip kaldı. Uzunca bir süredir bu pencerenin martısıyım. Cumhuriyet Meydanı, Anıt Apartmanı, kat beş. Sabahları erken saatlerde, bir de akşama doğru gün batımına yakın gelir; gagamla pencereye tıklarım. Köşede oturan yaşlı dede de gülümseyip el sallar bana. Ne gülümsemesini esirger ne de el sallamasını aksatır. Sonra hiç vakit kaybetmeden bir kadına seslenir. O da sağ olsun ekmeğimi önümden eksik etmez.

Bu evin pervazı, şehrin kalabalığından kaçtığım bir dinginlik mabedi benim için. Trafikteki korna seslerinden ve insanların yaratığı keşmekeşten sıyrılıp bu eve gelmek ve durmak, yaşadığımı hatırlatıyor. Yaşlı dedenin etrafa saçtığı huzur dolu sükûnet sayesinde, bu camdan her ayrılıp da gökyüzünde süzöldüğümde, uçabilmenin keyfini daha iyi özümseyebiliyorum. Onun yaydığı dinginliği, kendi telaşlı hayatıma kısa süreliğine de olsa taşıyabiliyorum.

Burası تنها bir ev. Gündüz ziyaretlerimde, evde orta yaşlarda bir kadın olur. Hani şu ekmeğimi getiren... Akşamüzeri gün batmaya yakın geldiğimde ise orta yaşın üzeri, kel bir adam gelir. Sabahları evde yalnızken, bazen sohbet bile eder yaşlı dede benimle. Pervaza geldiğimde usul usul koltuğun cam tarafına kayar ve denizden o gün kaç gemi kaç vapur geçti, gemilerin kaç doluydu kaç boştu, ticaret iyi mi kötü mü anlatır da durur. Ta ki canı sıkılana ya da uykusu gelene kadar... Akşamları ise sadece gülümsemekle yetinir ve sessizce gün batımını izler. O, manzarayı izleyedursun ben de ona bakar, sakinliğinde huzur bulurum.

Ama bugün burada farklı bir şeyler var. Ev kalabalık. Gelen, giden, telaşe oldukça fazla. Bir şeyler oluyor belli ki ama ne olup bittiğini ben de bilmiyorum. Anlarınız birazdan diye düşünüyorum ve izlemeye koyuluyorum.

Tanımadığım genç bir kız getiriyor bugün ekmekleri mese-la. Sarışın, yeşil gözlü. Pencerenin önünde durmuş, evde ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, belli ki biraz fazla oyalanmışım. Kız doymadığımı zannedip ekmeklerin üzerine bir de peynir getiriyor bu sefer. Yalan yok, güzel gelmedi değil! Yeme de yanında yat cinsinden. İki gündür denizdeki balıklar da çok az zaten. Aradığım tayını bir türlü bulamıyorum. O yüzden karnımın doyması pek tadında oldu. Ne derler; yemek buldun ye, dayak buldun kaç. Çok şükür bu pencerede hep yemek ve hoş sohbet buldum ben.

Birkaç ay evvel misafirliğe geldiğim bir sabah, yaşlı dede yüzündeki tatlı gülümsemesiyle pencere kenarına ilişip “Şekip bugün yemek yok, masal var” demişti. Sonra da “Evvel zaman içinde kalbur saman içinde” diye konuşmaya başlayıp, Gülboy hanım diye bir kadının hikâyesini anlatmıştı. Gülboy hanım, sözüm ona duru görüsü sayesinde geleceği görüp, gördüklerini tekerlemelerle anlatan bir kadın. Masal ise, altınlarını çaldıran köylünün, bu kadın

sayesinde altınlarını bulma hikâyesi. Gülboy hanımın adama söylediği tekerlemeden yola çıkarak, bu zavallı adam İsfahan'a kadar gidiyor ve en nihayetinde parasını buluyor.

Gülboy hanım bize ne dedi ne dedi... *Kaddi kûtâh, çihre siyah. Yez diyar, yola revan. Suyu bol revan... Memleketi İsfahan, mahallesi Abû Sinan. Takkale tukkale hanedan. Kadının adı Emredan. Eş külü, al altını mangaldan. İndir keratayı musandıradan. Vur ense-sine iki tokat, al altını ağzından...* Masal boyunca o kadar çok tekrar etmişti ki bu cümleleri tane tane... Ne anlama geldiklerini tam anlamasam da ezberlemiştim o gün. Akşam bizimkilerin yanına döndüğümde, yeni yetmelere anlatmaya heves etmiştim. Herhalde dedenin anlattığı gibi tatlı dille anlatamadığımdan olacak, ilgilerini çekememişim.

Bir yandan peynirleri mideye indirirken, bir yandan evin içinde olan biteni izliyorum. Pencere, sinema ekranı mübarek. İçeride devamlı hareket var. Evdekilerin yaş ortalaması da yüksek. Ama benim yaşlı dedeyi bir türlü göremiyorum. Enteresan! Onun dışındaki tüm ahali sanki bu katta toplanmış gibi. Camı tıklıyorum ama bana bakan da yok ki. Ses, yoğun bir uğultu halinde dışarı taşıyor. Kendi aralarında laflamaktan beni görmüyor kimse.

Uğultu ara ara azalıyor, sonra birden yükseliveriyor yine; sanki herkesin aynı anda heyecanlanası geliyor. Başsağlığı kabul edenler var söylenenlerden yakalayabildiğim kadarıyla. Kim öldü acaba? Akşama doğru eve gelen kel adam da orada. Başka bir kel daha var bu sefer, yaşlı biraz daha geçkin bu ikinci kelin. Boyu da azıcık daha kısa. Başını ellerinin arasına gömmüş oturuyor koltukta. Arkadan endamlı bir kadın geliyor, kapıyı açan hep o. Uzun boylu, sarışın. Ona da sarılıyor gelenler. Acaba benim yaşlı dedenin ailesi mi tüm bu insanlar?

Az evvel peynir getiren kız, bu sefer elinde ekmeklerle geliyor.

Ne kadar da bonk6r ıktı. Korkmadan pencereyi aabilsin diye pervazda birazcık geriye kaçıyorum. “Sen de amma ag6zly6m6ş-s6n Şekip” diyor ekmekleri pervaza dizerken. Pencereyi kapadıktan sonra duvar dibindeki ufak pufa oturuyor.

İki g6n arayı açtım, neler neler olmuş evde. Anlamaya çalışıyorum ama ne m6mk6n! Tanıdığım kadın bak orada; mutfaktan ıktı Şimdi. Arkaya doğru gidiyor koridorda. Madem o evde, neden bu kız veriyor ekmekleri? Camı gagamla tıklıyorum yine. Biri de pencereyi açıp bir Şey desin istiyorum ama nafile. Kız bana d6n6yor ve tuhaf mimikler yapıyor. Herhalde h6l6 doymadım ve daha fazla yemek istiyorum zannediyor. Ben de y6z6ne aval aval bakınca, sırtını d6n6yor. Birbirimizi anlamıyoruz... Oysa benim yaşlı dede olsaydı koltuğunda, ne g6zel anlaşırdık hiç konuşmadan.

Kel adam her zaman oturduğu kahverengi deri koltuğunda ağlıyor. Onun karşısındaki koltukta oturan yaşlı kadın, sehpa da duran alb6m6 eline alıyor ve ağır ağır sayfalarını çevirmeye başlıyor. Pervazın ona yakın tarafına doğru gidiyorum tey tey. Minicik de değilim ki kendimi saklayabileyim. Kadın ona yaklaştığımı hissedince 6nce irkiliyor, sonra aramızdaki camı hatırlayıp g6l6yor ve alb6me d6n6yor. Onunla birlikte ben de fotoğraflara bakmaya başlıyorum.

Benim yaşlı adam işte orada. Daha ilk sayfadan başlıyor fotoğrafları. Birden karşımda g6r6nce heyecanlanıveriyorum. Ne kadar da yakışıklı diye d6ř6n6yorum. Işıklı bir adam. Gençken de 6yleymiş. Şimdi de bembeyaz pamukacık saçları var. G6l6nce g6zleri de çizgi çizgi olur. Elmacık kemikleri çıkık, kulakları b6y6k. Gri kaşları g6r ve kıvrıcık. Boyu posu yerinde.

Son zamanlarda yardımla y6r6yordu ama gençliğinde herhalde sporcuymuş diye d6ř6n6rd6m. V6cudunun atletik yapısı, yaşına rağmen varlığını korumuş gibi hissettirirdi. Meğer gerçekten de

öyleymiş! Voleybol oynadığı zamanlardan kalma gençlik resimlerine rastlıyorum sayfalarda. Dedenin gençliği, fileye doğru havada asılı kalmış sanki; tanımakta hiç zorlanmıyorum. Yaşlandıkça pek değişmemiş boyu, posu ve yakışıklılığı. Albümde bir de genç kadın var sık sık gördüğüm. Karısıdır herhalde diye geçiriyorum içimden. Fotoğraftaki gençlik hâli, televizyonun üzerinde asılı duran resmini andırır da yaşlılığı daha güleç ve tonton diye düşünüyorum.

En son ziyaretimde dede iyi görünüyordu aslında. Onunla birlikte müzik kanalı izlemiştik. Uyuklayıp kafası öne düşse de gözünü açtığı her sefer şarkılara mırıldanarak eşlik etmişti. Arada bir de bana dönüp, “Gördün mü Şekip, ah ile vah ile geçti ömür” deyip durmuştu. Dedeyi her ziyaret, hayata dair bir cümle demektir.

Sonra da bizim kadın gelip dedeyi sofraya götürmüştü. Pencerenin ötesinden izlemesi ıstıraplı tek şey, yaşlı dedenin yardımla koltuktan kalkıp tekerlekli sandalyeye binene kadar süren çabasıydı. O sırada canının yandığı, yüz ifadesinden rahatlıkla anlaşılabilirdi. Son birkaç aydır da vücudu tam doğrulamıyordu zaten. Ama ona rağmen, yardım eden her kimse ona yük olmamak için çaba harcıyor ve bunu her yapışında bende hayranlık uyandırıyor.

Kaç yaşındaydı acaba. Doksan? Doksan beş? Belki yüz? Son geldiğim gün omlet yemişti. Yemekten sonra da koltuğuna geçip ilaçlarını içmiş, çok gecikmeden öğle uykusu için arka tarafa gitmişti. Evin öte pencerelerine geçmemiştim bugüne kadar. Yatak odasını hiç görmemişim mesela. Benim tünek yerim salonda. Misafirlik saatlerimde, dede de salonda olduğu için arkaya geçmeme gerek kalmıyordu. Hem üstelik salondaki sohbet malzemesi hep daha fazla diye burada kalmayı tercih ediyordum. Arada karısının fotoğrafına bakıp ondan bahsediyordu, bazen gemilerden, bazen de meydandaki kutlamalardan... Ama en keyiflisi televizyondaki

musikilere eşlik ediydi.

Birileri ayaklanıyor yine. Ben düşüncelere dalmışken, kadın fotoğraflara bakmayı bitirip masanın üzerine bırakmış albümü. Hatta kendisi bile gitmiş. Onun oturduğu yerde şimdi tanımadığım başka birisi oturuyor. Az evvel peynir getiren kız, sehpalardaki boş çay bardaklarını topluyor. Bana bakıp, “Şekip sen hâlâ napıyorsun burada” diyerek gülüyor arada da.

Gözüm cama takılıyor. Camları kirlettim yine! Her defasında kirletmeyeyim diye dikkat ediyorum ama bir türlü beceremiyorum. Kanatlarım o kadar geniş ve pervaz da öylesine dar ki... Zaten zar zor dengemi bulup da durabiliyorum şurada. Normalde yemeğimi veren kadın, pencereleri pislettiğimi gördüğünde hep sinirleniyor bana. Acaba biliyorlar mı şu anda amacımın yemek olmadığını? Tek derdim, benim yaşlı dedeye ne olduğunu öğrenmek. Ama ne mümkün! Kimse pencereyi açıp da bana bir şey söylemiyor ki. Onlardan biri miyim, değil miyim anlamıyorum.

Şimdi de birileri eve dışarıdan sandalye getirmeye başladı. Duvar kenarlarına yerleştiriyorlar. Neden acaba? Anlıyorum misafir gelecek ve evdeki sandalyeler yetersiz ama neden bu kadar çok gelip giden var? Sanırım gerçekten öldü benim dede. Ölüm ihtimalini aklıma getirince içimi derin bir hüznün kaplıyor. O huzurlu ve nurlu yüzünü bir daha göremeyeceğimi düşünüyorum. Bugüne kadar sevdiğim kimsenin ölümüne şahitlik etmediğimi fark ediyorum. Biz yuvadan kendimiz ayrılıp gideriz. Sonra da bir daha anne babalarımızı görmeyiz. Bizim çocuklar da bizi bırakıp gidecekler... Ama gittikleri yerde ölmeyecekler ki. Sadece uçacaklar. Ölüm ne mesela, bir daha uçmamak mı?

Buraya geliş sebebim hiçbir zaman benim için ıslattıkları bayat ekmekler olmadı. Onu görmek ve o koltukta oturduğunu bilmek bencilce de olsa güven veriyordu. Hayatın içinde mümkün olan

dinginliği hatırlatıyordu. Kim bilir neler yaşadı bu hayatta da en sonunda dayanamadı gitti.

Gelen giden devam ediyor eve. Kapının önü sürekli kalabalık. Çalan telefonla birlikte, herkes aynı anda ayaklanıyor. Montlarını giyiyorlar. Kadınların eşarpları omuzlarına zarif bir özenle yerleştirilmiş. Aşğı bakıyorum. Apartmanın önünde yolun kenarında yeşil beyaz renklerde, değişik bir kamyonet duruyor. Arka kısmının üstü de açık, çok havalı! Benim kel adam iniyor arabanın ön koltuğundan. Şaşırıyorum. Ne işi var onun orada? Daha az evvel evde değil miydi? Sandığımdan daha çok vakit geçirmişim pervazda belli ki. Bu insanoğlunun zaman kavramına hâlâ alışamadığımı bir kere daha fark ediyorum.

Ne olup bittiğini belki anlarım diye pike yapıp aşğı iniyorum. Kamyonetin arka tarafında kahverengi ahşap bir kutu, üzerinde çiçekler... Evdeki tüm kadınlar kapının önüne geliyor şimdi de. Aralarda adamlar da var. Herkesin avuçları göğre doğru açık; dua ediyorlar galiba.

Peynir getiren kızın gözlerinden usul usul yaşlar süzülüyor. Orta yaşlı endamlı sarışın kadının gözlerinden de. Ufak tefek başka bir genç kız daha var, o da ağlıyor. Adamların da yüzleri üzgün. Bu sefer gerçekten emin oluyorum; benim dede ölmüş ve karısının yanına gitmiş. Afalliyorum. İçimi buz gibi bir his kaplıyor. Kanatlarımdaki tüylerim ürperiyor, gagam seğiriyor. Bugünün geleceğini hiç düşünmediğimi, ölüme ise bugüne kadar yok muamelesi yaptığımı fark ediyorum. Acaba isteyerek mi yoksa istemeden mi öldü diye aklıma geliyor hemen. İsteyerek ölen insanoğlu var mıdır mesela? Yoksa herkes hayata istemsizce mi veda eder?

Avuçlarını kapatıyor herkes, yüzlerine götürüyorlar ellerini ve "Âmin" diye mırıldanıyorlar kendi ritimlerinde. Birbirine sarılıyor birkaç kişi. Benim kel adam kamyonetin ön koltuğuna geri biniyor.